
Zborník literárnej súťaže

ZRKADLENIA 2013

venované pamiatke Ondreja Čiliaka

Ďakujeme za finančný príspevok
mestu Prievidza

Zborník prác literárnej súťaže **Zrkadlenia 2013, I.ročník**

Vyhlasovateľ: Literárny klub POET, oz

Zborník neprešiel jazykovou úpravou

ISBN: 978-80-971311-1-1

Literárna súťaž ZRKADLENIA 2013

Pred nejakým časom som sa rozhodovala, či „zobudiť“ literárnu súťaž Benediktova literárna Prievidza, ktorá po piatom ročníku ostala v „spiacom“ móde. Kvalitou a počtom prác nebola celkom zanedbateľná, tak stálo za zváženie sa ku nej vrátiť. V čase, keď som pripravovala propozície na šiesty ročník, umrel dlhoročný predseda Literárneho klubu Poet, **Ondrej Čiliak**.

Nebol iba predsedom, ale aj učiteľom a priateľom. Miesto, ktoré za neho nikto nezaplní. Jedna vec je zvolávať ľudí na klubové stretnutia, druhá, stretnutia viesť a dať šancu autorom rozvíjať svoje schopnosti. Hoci, ako som sa nedávno rozprávala s jedným kamarátom, tiež autorom, niekto sa učiť chce a dokáže prijať kritiku a rady ako šancu tvorivo rásť, iní sa urazia už pri prvom náznaku posudzovania svojej tvorby bez ovácií a chvály. Záleží na každom z nás, ako autorovi aj osobnosti, čo pre nás písanie znamená a aké sú naše ambície.

Miesto po Ondrejovi ako lektorovi ostalo prázdne, úlohu zvolávať členov na stretnutia a udržať klub pri živote, som vzala na seba. Popri rozhodnutí nenechať Poet zaniknúť prišla aj myšlienka obnoviť tradíciu literárnej súťaže v inej podobe. Nový názov, zameranie na poéziu a ako spomienku na **Ondreja**.

ZRKADLENIA majú svoj názov odvodený od básne *Zrkadlenie* z Ondrejovej básnickej zbierky *Dobrý vietor* (2001). Je to súťaž autorov poézie. Aké sme mali očakávania? Nuž, priznám sa, po skúsenostiach s predošlou súťažou, som dúfala vo väčší počet prihlásených autorov. Svoje práce ich zaslalo 26. Je to málo, veľa, akurát? Na prvý ročník možno nie až tak zlé. Samozrejme, svoje zohrala neskoršia propagácia súťaže oproti plánovanému termínu. Za seba sľubujem nápravu. Možno to, že je súťaž anonymná a práce nestačilo doručiť elektronickou poštou, ako kedysi. Túto vec do budúcnosti meniť neplánujeme.

Anonymita je dôležitá. Porota posudzuje aktuálnu tvorbu, nie jednotlivých autorov v kontexte ich predošlých úspechov, prípadne neúspechov. Mojou úlohou nie je posudzovať celkovú kvalitu, na to je porota. V mojej kompetencii je obhájiť jej prísnosť. Som rada, že ani jeden z troch porotcov nepoľavil vo svojich nárokoch napriek malému počtu súťažných príspevkov. Ani jeden z nich nepristupoval k posudzovaniu benevolentnejšie len za to, že Zrkadlenia sú nová súťaž, vyhlasovaná malým klubom z Prievidze. Ak sa niekomu budú zdať posudky poroty stručné a nemilosrdné, má dve možnosti. Zamyslieť sa a zistiť, prečo práce nespĺnili kritériá na ocenenie, alebo s pocitom krivdy nemať pre nás pekného slova.

Našou spoločnou ambíciou je aj v budúcich rokoch zachovať spôsob hodnotenia a nepoľavovať z kvalitatívnych kritérií. Odmenou pre tých, ktorí porotu zaujmú, hoci nezískajú žiadne z prvých troch miest, je možnosť prijať pozvanie na dvojdňovú literárnu tvorivú dielňu, ktorá je už tento rok súčasťou vyhodnotenia Zrkadlení. Je to šanca stretnúť porotcov, získať priamu spätnú

väzbu a niečo pre svoju nasledujúcu tvorbu urobiť. Momentálne nemáme toľké prostriedky ani kapacitu zorganizovať dielňu pre všetkých, ktorí by o ňu mali záujem, ale to bude ďalšia moja snaha ak sa ukáže, že záujem je.

Zatiaľ môžem len pogratulovať umiestneným a ostatným popriať viac úspechov v nasledujúcich ročníkoch.

Diana Laslopová

POROTA

Peter F. 'Rius Jílek - publicista, autor, literárny kritik. Je známy svojou Literárnou ambulanciou, kde dáva možnosť iným autorom získať spätnú väzbu na tvorbu. V súčasnosti pôsobí na Filozofickej fakulte v Záhrebe, kde prednáša slovenskú literatúru dvadsiateho storočia, lexikológiu a frazeológiu, vedie interpretačné textové semináre, rovnako aj praktické jazykové cvičenia.

Richard Miške – je pôvodom z Prievidze, ale usídlil sa v Bratislave. Študoval na Stavebnej fakulte STU. Pôsobí v literárnych kluboch Generácia (Petržalka), Poet(Prievidza), podieľa sa na organizovaní rôznych literárnych akcií. Jeho texty môžete nájsť na internete, v zborníkoch [Literárny klub Generácia, Sólo pre 9 hlasov (Ikar 2011)] a vo viacerých literárnych periodikách (Vlna, Romboid, Rak a iné).

Mathej Thomka - prozaik, lektor a tvorca niekoľkých literárnych dielní na Slovensku i v Čechách, šéfredaktor viacerých časopisov: Mädokýš, Mlha, Letavský Denník, Nočník, Polnočník, Večerníček, Popolnočník, Úsvit, Campusoviny.

Prezident literárneho klubu Mädokýš a viceprezident združení Mlha. Momentálne žije v Prahe.

Výsledky súťaže

Prvé miesto: nebolo udelené

Druhé miesto: Terézia Klasová, Bratislava - Rača

Tretie miesto: ego, Myjava

Súťaž bola zrealizovaná za podpory:

- mesta Prievidza
- Literárneho klubu POET, oz Prievidza
- Akuservisu Prievidza
- Hornonitrianskej knižnici v Prievidzi

www.lk-poet.estranky.sk, www.facebook.com/LKPOET

Slová porotcov

Zrkadlenia pre mňa boli zaujímavou skúsenosťou, pretože som mal možnosť vidieť výber zo súčasnej básnickej produkcie začínajúcich slovenských autorov. A hneď aj nemálo končiacich.

Akékoľvek literárne súťaže totiž priťahujú i ľudí, ktorí talent nemajú, iba túžbu byť spisovateľom, viac sa im azda páči zromantizovaná predstava bohémneho života umelcov.

Na rozdiel od hudby alebo maľovania na profesionálne písanie netreba akademický diplom, okrem toho, gramotnosť je súčasťou povinnej školskej dochádzky. No vedieť si pripraviť obed z nikoho automaticky nerobí kuchára. Tým chcem len povedať, že slovesná tvorba môže pre mnohých pokojne fungovať ako osobná terapia, ak pociťujú potrebu dať niečo zo seba na papier.

Viacerým účastníkom práve chýbalo kritické zhodnotenie vlastných možností, ináč povedané, kde je hranica medzi naozajstnou poéziou a domáckym sa hrajkáním so slovíčkami. Za priam exemplárny príklad sa dá považovať téma lásky, na ktorej pohorela väčšina samozvaných veršotepcov.

Z toľkého klišé a rýmovačiek ma rozbolela hlava a asi tiež z uvedomenia, že hlavne mladým uniká vývin v lyrike za posledných minimálne dvesto - tristo rokov. Myslím to úplne vážne, akokoľvek prehnane to znie. Literatúra je v podstate remeslo a dozaista by bolo dobré spoznávať skutočných majstrov praobyčajným čítaním, lebo v roku 2013 nevedieť, že slabičnému veršovému systému sa tešia najmä škôlkari, je také... diletantské.

Preto som rád, ak sa finalistom, či už intuitívne alebo vedome, podarilo zostať aspoň v minulom storočí, kdesi v avantgarde, nebodaj postmoderne. Želám im, aby nestratili inšpirácie a tvorivo sa stále posúvali.

Peter F. 'Rius Jílek

Markantná časť z koloritu zaslaných prác v prvom ročníku súťaže Zrkadlenia nespĺňala elementárne nároky na text, ktorý je možné vnímať ako poéziu. Žiadna zo zúčastnených prác nespĺnila požiadavky na udelenie prvého miesta. Po dohode porotcov boli následne udelené druhé a tretie miesto. V niektorých ďalších prácach, z ktorých je vyhotovený aj výber do zborníka, sa však vyskytli kladné aspekty, ako zvládnutá forma, náznaky talentu a pozitívne estetické variácie k existujúcej poetike.

Čitateľsky prístupné texty ega (3. miesto) evokujú prežívanie staršieho/starnúceho lyrického subjektu (texty Klub vdovcov, Mladosť). Dávka nadhľadu okresáva texty o lacný sentiment a hovorový jazyk, ako prirodzená forma vyjadrenia dodáva textom rás autentickosti.

Terézia Klasová (2. miesto) sa spomedzi zúčastnených vymykala básnickým cyklom so znakmi automatizovaného písania s využívaním odbornej terminológie a sympatickým odkazovaním sa napríklad na Kafku ako na "Tvorcu", ktorý *Narozdiel od Teba / Niečo dokázal / Narozdiel od Teba, / nezostal pri sedení.*

Richard Miške

Poetická súťaž Zrkadlenie má za sebou prvý ročník. Sama súťaž musela zabojsť vo veľkej konkurencii už zabehnutých súťaží o čo najlepších autorov a najzaujímavejšie texty. Bohužiaľ prispievatelia toto zbožné pranie nespĺnili.

Ako je už zrejmé z výsledkov, porota sa nezhodla v ani jednom autorovi, ktorý by si zaslúžil získať prvé miesto za poéziu.

Podľa môjho osobného názoru sa v súťaži neobjavil žiadny text, ktorý by po všetkých stránkach mohol byť výrazne kladne hodnotený a ocenený.

Asi je zbytočné spomínať, že mnoho súťažiacich boli autori bez elementárnych znalostí poézie, takých sa nájde mnoho v každej súťaži. Tých by som rád nasmeroval k poličkám poézie v kníhkupectvách a knižniciach a možno pri nich radil aj ostať a písať si pre vlastné potešenie.

Čo zamrzí viac, že po uzavretí výsledkov sa odhalili aj mená autorov. A zdá sa, že tí známejší a skúsenejší poslali svoju tvorbu z najzaprášenejších kútov svojich zásuviek alebo napísanú na poslednú chvíľu.

Samozrejme sa v mnohých textoch objavili veľmi svetlé momenty, krásne verše i celé strofy. Avšak boli to častokrát nevybrúsené poetické diamanty skryté v nánose kliše, rytmickej necitlivosti a prázdnej slovnej vaty. O mnohom napovedá i nevyrovnaný výber súťažných básní u jednotlivých autorov. Nezriedka, ak zaujala jedna báseň, ďalšie tri boli o niekoľko úrovní horšie.

Nakoniec porota vybrala na ocenenie dvoch autorov.

Želám im, nech toto ocenenie je pre nich impulzom do ďalšej tvorby, ale zároveň záväzkom pre jej ďalšie skvalitňovanie.

Literárna súťaž Zrkadlenia má budúcnosť, lebo to nie je len súťaž pre súťaž, ale projekt, za ktorým stoja organizátori, ktorí chcú mladým autorom poézie pomôcť a poskytnúť im možnosti zlepšovať sa. Dúfam, že to pochopia i autori poézie a Zrkadlenia si čoskoro obľúbia a vyberú pre ne svoje najlepšie texty.

Mathej Thomka

Druhé miesto

Terézia Klasová

(1994, Bratislava - Rača)

Na bicykli

I.

Cyklista – tvor
má tri duše
ako kompenzáciu prázdna
v sebe
kolesá otáča
po chodníku.

Míňa sa, míňa a tvary
sa lejú
nežne
zelenejú.
V ňom.

Do mesta sa dá dostať aj inak,
aspoň to tak
vyzerá.

II.

Na chvíľu sa *Pri Vltave* zastaviť
Pri Vltave s Joycom
a jeho *Odysseou*
Pri Vltave s Kafkom, Vančúrom a Nezvalom
sa priživuješ na cudzom zápase
ale znie to lepšie
akoby si pri Vltave
sedel hladný & smädný & sám
pretože napriek tomu,
čo všetko ťa stálo
garde velikánov šuští iba papierom.

III.

Omnoho sladšie šuští
vzduch na dvoch kolesách
okolo nôh sa ti vlní, vlní

opletá
leto na kusy
a stále, hltáš
nemáš dost',
nevieš (sa) zastaviť
brázdiš chodníky
a strom splynie s chodcom
v stromochodý novotvar
nielen sémantika sa rozpadá
okolie nesúrodie
ale ty sedíš
pevne
na sedadle /prekvapivo/
kulisy defilujú
ty držíš tvar
asi prvýkrát v živote

IV.
Si užívaš
Jazdu a nádych a rýchlosť
To že si
to že si
To že si sám
aj výdych
vonia ináč
ako ten na súši
pretože chodník sa zmenil v more
a asfalt roztopil v oceán
a ďalej v tisícoch vln ťa láme
kým nesplynieš
s ním
kým nezmodrieš

V.

A obloha sa neprevráti
kolenami ju rozčeríš,
brzdíš,
si katamarán
a mravce čajky nad hladinou
sa napoja z cestných lišajov
čo po tebe
kvitnú,
kvitnú ako sad
líp lipnúcich na máji
sad odbočiek

VI.

A ciest,
ktorým sa snažíš uniknúť
keď
pádiš, pádiš
stále rovno.
máš smer
máš drive
a cieľ
istotu v živote
ale v skutočnosti
sa bojíš
zastaviť

VII.

Z bicykla ľahko zosadnúť
ale keď sa stratíš
veľmi to nepomôže.

Zrazu

Snívala som, že sa stanem básnikom
ale nikdy som sa neodvážila
otvoriť dvere z kryštálu
tak efemérneho
medzi zabudnutými riadkami.
Želala som si
obsiahnuť zmysel
najvnútornejší zmysel bytia
ale zrazu
som stratila všetku odvahu
a utiekla preč.
Zapadol
a niekedy,
keď si dovolím rozfúkať usadený prach
dumám,
či tam vôbec bol.

Cykli(sti)cká definícia

pomenovanie smrti je nadužívanie definície
minimalizujeme.
podobný prehrešok sa trestá.
bytím
uvhrnutím ľudstva
prílišné velikášstvo
sa trestá
vyvrhnutím jednotlivca
do života
prehodnosť konvenciu mien
dvojjedinosť nie je prílišné velikášstvo
je nutnosť
dvojjedinosť je predobrazom dvojosamelosti
/meno, priezvisko, sám/
ktorá zabíja, tesne potom
ako si
ako som
ako sme
sa narodili
všetci?
prehodnosť konvenciu mien
dýchať sa dá aj bez neho
bez zmeny
dýchať sa dá rovnako
ako otec -syn
/ale nie ako otec- matka,
spotreba kyslíka u androgýnov sa holisticky chová nerada/
pomenovanie zabíja
zabitie nevyhnutne vedie k smrti
/tu prehodnotenie nepomáha/
prečo pomenúvame
život,
ktorý neskončil?
ktorý /ne/chceme žiť?

Na brehu

labute škvrny bielej
zložia pocty kalnej Vltave
ajtak je krásna
pretože myslíš na Kafku
a trochu na seba- konečne
každé ináč, ale oboje bolí.
Prvé zmierlivo a neúčastne
bolesť ako intelektuálne cvičenie
s ktorou triediš všetky zverstvá, genocídy v dejinách
Druhé tu & teraz
ale stále trochu sladko
trochu akoby, sa na pozadí niečo drelo, škrelo a prelievalo
trochu ako... keď sa ti napriek snahe nedarí nič doč(s)iahnuť.
Ale nezáväznejšie.
Trochu ako byť na výlete a zároveň doma
pretože ťa teší predstava, že sa tam smieš vrátiť.
Znovu nemáš, čo by si chcel
tak myslíš na Kafku
už účastne.
Sedí vedľa teba a niečo biele mu steká po brade.
Zakloní sa
a kvapka mlieka sa leskne ako nepasterizovaná zbraň.
Vieš, čo bude nasledovať.
Vidíš, ako mu zživočísnie zrak a podozrievaš ho
že to vedel tiež.
Že všetka obozretnosť a odriekanie
ranný telocvik
bola iba zásterka
Preklínaš ho a naťahuješ ruku
kričíš, nech Ti naleje
chceš odísť s ním.
Tam kde na oboch čaká zmar
ale Kafku lepší, pretože je Tvorca
Na rozdiel od Teba
Niečo dokázal
Na rozdiel od Teba,
nezostal pri sedení.

Tretie miesto

ego

(1960, Myjava)

Možno nechce

Akoby stála na brehu rieky
a nezúčastnene sa prizerala.

Pred očami sa jej mihajú
ľudia,
ich príbehy,
životy.

Aj keby skočila,
nesplynie.

Iba sa utopí...

Klub vdovcov

(jemne podľa T. Paulina)

Každý z nás miloval nejakú ženu,
ktorá odišla, či už nie je,
a tak sme sa naučili
vyzerať upravene, dôstojne a veselo.

Hráme šach, rozprávame o politike,
pijeme fernet a malé pivo.

Avšak tam niekde za tretím a štvrtým
rebrom vľavo
stále bije srdce lovca.

(Zostarnutého a opusteného? Pche!)

Mladosť

Cítim sa ako politik po volebnom fiasku,
hystericky kričím, že zajtra, o týždeň, o rok
sa opäť vrátim v plnej sile.

Potom v noci nemôžem spať
a hádam sa s vlastnou minulosťou,
aj keď viem,
že neuhrám ani milosrdnú remízu.

Čo už.
Zuby v pohári,
tupé na stole,
mladosť v kýbli...

Vulgárna

Vulgárnejší ako prostitútko,
ktorá ma zbalila na Prievozskej
snažím sa ťa zo všetkých síl presvedčiť,
že ťa naozaj potrebujem.

Že ťa milujem.

A rovnako ako ona čakáš,
kým skončím,
aby si si uchmatla všetko, čo chceš
a poslala ma do čertovej matere...

Tichý údiv

V izbe to páchlo potom,
včerajším pivom
a menštruujúcou ženou.

Tupo som hľadel
na rozkvitnuté kaktusy
vyhrievajúce sa v doobedňajšom slnku,
na špinavý riad povalujúci sa na stole,
na osu snažiacu sa utopiť v nedopitom pohári.

Pokúšal som sa spomenúť,
kde som, čo tam robím,
prečo okrem vzdialených zvukov
počuť iba občasný hmyzí bzukot
a môj prefajčený dych.

Nič mi nevravela ani ona.

Ležala na posteli hore znakom,
ruky doširoka rozhodené,
oči pootvorené
a zrazená krv vytvárala bizarný
obraz okolo jej hlavy.

Tá temná svätožiara ma skoro rozosmiala.
Potom som si spomenul.
Na banálnu hádku kvôli kolegovi z práce,
na priznanie, na plač, na krik.
Na ticho, ktoré nastalo.

Neviem, kto je viac mŕtvy.
Ona? Ja?
Rozbitá krištáľová váza?

Ivona Pekárková

(1988, Revúca)

Vstupovanie

Na poliach pred západom
Je ticho veľké ako kostolné dvere.
Oblaky ako kostoly
a ich blízkosť hovorí, až sem sme došli, čo teraz!
Pokračuješ v ceste a stopy sa trúsia a rozpúšťajú v poli.
Ale neubúda z teba.
Ako keby tvoj obsah chránila pevnú klenba.
Vždy v nej a
toľko priestorov naraz napĺňaš,
že nikdy nikam nevstúpiš.

Natália Kuzmová

(1995, Moldava nad Bodvou)

Ad finem fidelis

Mám rada Jaya a Daisy, ktorí mi drvia pomyselné srdce.
Svet by bol krajší, keby ich všetci poznali, pretože nám dochádzajú
bunky a mäso a ja mienim verne a vášnivo milovať. Aj preto
zháňam Whitmana v antikvariátoch, užívam si
veľavravné symfónie k zvláštnym filmom, učím sa umierať
alebo sa nechávam strhnúť šumom plynúceho života,
ktorý vyteká odšadiaľ. Len ten čudák čas existuje iba cez ľudí.
No ja viem, že som staršia než minulosť a rovnako stará ako samota.
A preto vidím, že z ľudí sú matriošky. Chcem im povedať niečo,
čo nevidia, lebo sú zastrčení do seba,
kým oni zas tvrdia, že som príliš abstraktná.
Neporozumejú mi, stále budem pre nich zbytočne nadnesená.
Ale ako si môžu neuvedomovať, že každý okamih vyprchá?
Že v otvorenom snívaní sa môžeme minúť, rozpadnúť, rozložiť?
Prečo majú všetci radšej hry na dobré spôsoby a sú takí sebaovládani,
že môžu zneužívať slová a mne odoprieť pocity?
Najradšej by ma zaliali do betónu a pripútali tak ako seba,
ale ja chcem konať podľa lásky
a byť bláznom z rozumu, počúvať jazz a neklamať, ostať naivná,
nemať normy na pocity a byť verná až do konca.

Roman Beňo

(1977, Trnava)

dlane

letné slnko
sa nám naposledy skotúlalo
pod posteľ
zaspávaš
mojim očiam sa navracia hmat

po tvojej horúčave
mávam jesenné srdce

vtedy na teba nemyslím
hľadám najdlhšiu cestu domov
strácam sa v parkoch

iba stromy
nado mnou nezalamujú rukami
sú rozpažené
akoby večne pripravené k objatiu
na ich koncoch
tisícky vystretých dlaní

nič nepýtajú
len oddane padajú so mnou
dlane všetkých tvarov a farieb
ma hladia pri každom pohybe
a medzi nimi
ani jedna tvoja

Demebola

(1992, Bojnice)

Čiernobiely

Keď sa svet znova zmenil na čiernobiely
a tá mäkká beloba bila na rozlúčku do očí
a čierne konáriky presne ohraničovali
tie smútky,
tie tak zvyčajne ukryté vo farebnosti sveta.
Len teraz sa znova objavili,
zažiarili svojou temnotou v tej belobe,
v tej oči ťahajúcej, až príliš čistej.
Nepochopíš ani pod lupou,
len biele hviezdičky,
len prílišná podobnosť, pravidelnosť,
pri tom ani jedna rovnaká.
Tie čierne posypala bielym.
Ten nostalgický smútok za jarou.
Keď púpava bola len príliš nebezpečná
a piesok veľký problém.
Milovať jar bez vône trávy
a zbierať jesenné listy.
Nie, neplač,
nie vždy to ide.
Nie vždy je jedna a jedna dve,
nie vždy objatie hreje...
Ten zvláštny pohľad vo dverách...

Gabriela Grznárová

(1969, Tvrdomestice)

Momentka VII.

(s Líbyou a V. prikázaním)

Oslavovať vraždy! Akokoľvek
je to strašné, tak dnes sa to môže.
Niekedy sa hanbím, že som človek.
Vraj, že si tam opäť nebol, bože?!

Momentka XII.

(neláskavá)

Vravíš, že je všetko ako v zime-
vraj je málo lásky na svete.
Pre lásku sa ani nevidíme.
Pre lásku máš oči zastreté.

Adriana Hanešová

(1991, Prievidza)

Tajomstvá

Pacient na vytiahnutú cystu

motýľ na kuklu

detská vystrihovačka na stranu číslo 14

disident na minulosť

žena na prezradeného milenca

a jej muž vlastne tiež - Všetci nechápavo pozerajú-

Tak dobre sa im spolu spalo

kým im na to neprišli

Alfréd Onderko

(1995, Košice)

Dôkaz človeka

pamätám sa, keď som bol menší
a odrazu všetci u nás doma
odišli niekam preč
a ja som v tom byte zostal úplne sám,

no nerobil žiadne hlúposti, aké by sa čakali,
iba si ľahol na podlahu a oči
uprel na biely strop nad sebou,
ako ľudia upierajú na nebo, keď hľadajú Boha
a mlčky počúval, ako o pár poschodí vyššie
hral ktosi na klavír.

Tie tóny leteli všetkými smermi do mojich uší
a ja som ich pozorne vnímal
a všímal si každé zaváhanie, každú chybu,
po ktorej začal hrať
odznovu.

A ja som to miloval.

Bol to dôkaz, že aj on je človek.

Obsah

Literárna súťaž ZRKADLENIA 2013	3
Výsledky súťaže	5
Slová porotcov	6
Druhé miesto	8
Terézia Klasová	8
Na bicykli	8
Zrazu	11
Cykli(sti)cká definícia	12
Na brehu	13
Tretie miesto	14
ego	14
Možno nechce	14
Klub vdovcov	14
Mladosť	15
Vulgárna	15
Tichý údiv	16
Ivona Pekárková	17
Vstupovanie	17
Natália Kuzmová	18
Ad finem fidelis	18
Roman Beňo	19
dlane	19
Demebola	20
Čiernobiely	20
Gabriela Grznárová	21
Momentka VII.	21
Momentka XII.	21
Adriana Hanešová	22
Tajomstvá	22
Alfréd Onderko	23
Dôkaz človeka	23